

РЕШЕНИЕ

№ 155

гр. София, 15.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 8-МИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на шести февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Златина Рубиева

Членове: И.ка И.ова

Петя Алексиева

при участието на секретаря Невена Б. Г.

като разгледа докладваното от Петя Алексиева Въззивно гражданско дело № 20231000501197 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

С Решение № 747 от 15.02.2023 г., постановено по гр.д. № 8189/2021 г. по описа на Софийски градски съд, I-2 състав е отхвърлен искът с правно основание чл.439, ал.1 от ГПК на И. С. К. срещу „Общинска банка“ АД и „Колект БГ“ АД за установяване спрямо ответниците, че ищецът не им дължи изпълнение по изпълнително дело № 20218510401311 на ЧСИ М. П., образувано по изпълнителен лист, издаден на 30.06.2015 г. по гр.д.№ 34647/2015 г. на СРС.

Срещу така постановеното решение и в неговата цялост, ищецът И. С. К. е подал въззивна жалба, в срока по чл.259, ал.1 от ГПК (препис от решението е връчен редовно на ищеца на 24.02.2023 г., а въззивната жалба е подадена на 10.03.2023 г.) Въззивната жалба е подадена чрез процесуален представител адвокат П. с надлежно учредена представителна власт по делото. Дължимата държавна такса е внесена с вносен документ от 10.03.2023 г.

С оглед на горното въззивната жалба е редовна.

Въззивникът поддържа, че решението на първоинстанционния съд е неправилно и незаконосъобразно, постановено в противоречие с материалния и процесуалния закон, несъобразено с практиката и приложените по делото и приети доказателства. Заявява се оплакване за неправилно разпределена доказателствена тежест. Поддържа се, че неправилно съдът е приел, че твърдяното за сключено между страните споразумение представлява новация по смисъла на чл.107 от ЗЗД.

Развиват се подробни съображения по съществото на спора.

Моли съда да отмени решението. Претендират се сторените разноси и пред двете инстанции.

В законоустановения срок по чл. 263, ал.1 от ГПК не са постъпили отговори от въззиваемите-двамата ответници в първоинстанционното производство.

В открито съдебно заседание въззивникът - ищец чрез процесуалния си представител моли съда да уважи въззивната жалба по съображенията изложени в нея. Претендира разноси, съобразно представен списък по чл.80 от ГПК.

Въззиваемите страни, редовно призовани, не изпращат представители в открито съдебно заседание, не изразяват становище по съществото на спора.

Апелативен съд-София, 8-ми граждански състав, след преценка по реда на въззивното производство на твърденията и доводите на страните и на събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

Софийски градски съд е бил сезиран с отрицателен установителен иск с правно основание чл.439 от ГПК, предявен от И. С. К. против „Общинска банка“ АД и „Колект БГ“ АД.

От събраните пред първоинстанционния съд, както и пред настоящата въззивна инстанция доказателства, въззивният съд приема за установени и доказани следните факти и обстоятелства:

Производството по изпълнително дело № 20157880400504 по описа на ЧСИ М. К. с рег.№ *** на КЧСИ е образувано на **13.10.2015 г.** по молба на вискателя „Общинска банка“ АД срещу длъжника И. С. К., за принудително

събиране на сумите по изпълнителен лист от 30.06.2015 г., издаден въз основа на Заповед за изпълнение по чл.417 от ГПК от 30.06.2015 г., ч.г.р.д. № 34647/2015 г. по описа на СРС, 67 състав за сумата от **46 414,14 евро**, дължима главница по договор за банков кредит от 19.02.2009 г., ведно със законната лихва за периода от 19.06.2015 г. до изплащане на вземането, неустойка за забава в размер на **401,45 евро** за периода от 12.06.2015 г. до 18.06.2015 г., неустойка в размер на **30,86 евро** за периода от 12.06.2015 г. до 18.06.2015 г., разходи за нотариална покана в размер на 60 лв. и 3 656,56 лв. разноски по делото за държавна такса и възнаграждение на юрисконсулт съразмерно на уважената част от заявлението.

Заповедта за изпълнение по чл.417 от ГПК от 30.06.2015 г., ч.г.р.д. № 34647/2015 г. по описа на СРС, 67 състав, е връчена редовно на длъжника на 22.10.2015 г. (установява се с ПДИ л.80 от настоящото дело) и **е влязла в сила на 06.11.2015 г.**, предвид не подаване на възражение от ответника по реда на чл.414 от ГПК, обстоятелство заявено от него и в уточнителната му молба с вх.№12958/05.06.2023 г., депозирана пред въззивната инстанция.

В молбата за образуване на изпълнителното дело взискателят е посочил изпълнителни способности-запор и възбрана.

На 22.10.2015 г. е вписана възбрана върху собствения на длъжника-ищец и на ипотекарния длъжник недвижим имот, представляващ едноетажна жилищна сграда-къща, находяща се в гр.***, кв.***, ул. „****“ № *.

На 29.10.2015 г. е извършен опис на недвижимия имот, собственост на ищеца – длъжник и ипотекарния длъжник А. Й. К. и е насрочена публична продан на имота.

На 15.12.2015 г. взискателят е поискал спиране на принудителното изпълнение, поради постигнато извънсъдебно споразумение с длъжника, което е приложено към молбата за спиране. Искането е уважено от съдебния изпълнител в деня на подаване на молбата.

На 01.04.2016 г. взискателят депозира молба, с която посочва, че длъжникът не изпълнява подписаното между страните споразумение, поради което заявява искане за насрочване на публична продан на имота в кв.***.

На 18.05.2016 г. взискателят е поискал спиране на принудителното изпълнение, поради погасяване от страна на длъжника на допуснатото просрочие. Искането е уважено от съдебния изпълнител в деня на подаване на

молбата.

На 20.04.2017 г. взыскателят депозира молба по изпълнителното дело с искане за възобновяване на изпълнителното производство и насрочване на опис на ипотекирания в полза на банката имот. Насрочена е публична продажба от 19.05.2017 г. до 19.06.2017 г.

На 07.06.2017 г. взыскателят отново е поискал спиране на изпълнителното производство. Искането е уважено от съдебния изпълнител в деня на подаване на молбата.

На 22.08.2019 г. взыскателят депозира молба по изпълнителното дело с искане за възобновяване на изпълнителното производство и насрочване на опис на ипотекирания в полза на банката имот.

На 23.08.2019 г. е наложен заповед върху всички сметки на длъжника К. при Общинска банка АД.

На 26.08.2019 г. взыскателят депозира повторна молба с искане за определяне на актуалния размер на недвижимия имот и насрочване на публична продажба.

На 30.08.2019 г. е извършен опис.

Въз основа на Решение № 8805/23.12.2019 г., постановено по ч.гр.д.№ 13701/2019 г. по описа на СГС, поради настъпила на 17.06.2019 г. перемция, производството по изпълнително дело № 20157880400504 по описа на ЧСИ М. К. с рег.№ *** на КЧСИ, е прекратено.

На 29.04.2021 г. по молба на взыскателя „Колект БГ“ АД с предишно наименование „Свети Георги груп“ ЕАД - частен правопреемник на първоначалния взыскател въз основа на договор за цесия от 18.12.2019 г. и за принудително събиране на същото вземане, е образувано изпълнително дело № 20218510401311 по описа на ЧСИ М. П. с рег.№ *** на КЧСИ. С молбата са поискани налагане на заповед и възбрана.

На 30.07.2021 г. е вписана възбрана върху недвижимия имот в кв.***.

На 25.08.2021 г. е извършен опис на недвижимия имот. Насрочена е публична продажба от 18.10.2021 г. до 18.11.2021 г. На 10.11.2021 г. изпълнителното производство по делото е спряно въз основа на допуснатото от първоинстанционния съд обезпечение, обективизирано в издадената на 09.11.2021 г. обезпечителна заповед № 45.

При така установените фактически обстоятелства, първоинстанционният съд е приел неоснователност на исковата претенция, приемайки че на 15.12.2015 г. и на 22.05.2017 г. Банката и И. К. са сключили споразумение и анекс към него, с които не само на два пъти са договорили разсрочването на изпълнението на процесното задължение, но и И. К. два пъти е признавал това задължение. Следователно на 15.12.2015 г. и на 22.05.2017 г. е било прекъснато теченето на давностния срок. Петгодишният давностен срок не е бил изтекъл нито от 18.05.2016 г. до 22.05.2017 г., нито от 22.05.2017 г. до 18.05.2021 г. Също така е приел, че насрочената 20.04.2017 г. публична продажба на имот, собственост на И. К. е изпълнително действие, което също прекъсва теченето на давността. Приел, че от 18.05.2016 г. до 20.04.2017 г. и от 20.04.2017 г. до 18.05.2021 г. не е бил изтекъл петгодишният давностен срок. По тези съображения първоинстанционният съд е отхвърлил исковите претенции.

При така установената фактическа обстановка въззивният съд приема следното от правна страна:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл.259, ал.1 от ГПК от легитимирана да обжалва страна-ищеца в първоинстанционното производство и е насочена срещу валиден и допустим съдебен акт, подлежащ на обжалване, съгласно чл.258, ал.1 ГПК. В този смисъл подадената въззивна жалба е процесуално допустима.

На основание чл. 269 от ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част. По останалите въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата.

Обжалваното решение е валидно и допустимо, а по същество правилно и законосъобразно.

С иска по чл. 439, ал. 2 ГПК длъжникът може да оспорва изпълнението въз основа на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание. Като средство за защита на длъжника по висящ изпълнителен процес с иска се дава право да се установи, че изпълняемото право е отпаднало, поради факти и обстоятелства, настъпили след съдебното му установяване, но имащи правно

значение за неговото съществуване.

Искът е процесуално допустим, тъй като ищецът се позовава на новонастъпили след влизане в сила на издадената заповед факти и обстоятелства.

От доказателствата по делото се установява, че на 22.10.2015 г. на длъжника - ищец по настоящото дело И. С. К., е връчена редовно покана за доброволно изпълнение, както и препис от издадената заповед. Срокът за възражение (двуседмичен с оглед действащата редакция на нормата към този момент) е изтекъл съответно на 05.11.2015 г. и считано от 06.11.2015 г. заповедта е влязла в сила по отношение на ищеца. От тази дата-06.11.2015 г. и спрямо длъжника – ищеца по делото е започнала да тече новата 5-годишната давност за вземанията, установени със сила на пресъдено нещо, на основание чл.117, ал.2 от ЗЗД.

Първото изпълнително дело № 20157880400504 по описа на ЧСИ М. К. с рег.№ *** на КЧСИ е образувано на **13.10.2015 г.**, т.е. след приемане на Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. на ВКС по тълк. д. № 2/2013 г., ОСГТК, поради което не намира приложимост задължителното тълкуване, дадено с ППВС № 3/18.11.1980 г., според което през времетраенето на изпълнителното производство – от датата на образуването му, до датата на приемане на последващия тълкувателен акт (придаващ различно обвързващо тълкуване на последиците на давността при висящност на изпълнителния процес), погасителната давност е спряла.

След датата 26.06.2015 г., когато е прието ТР, перемпцията е без правно значение за прекъсването на давността. Същата е имала значение при действието на Постановление № 3/1980 г. на Пленума на Върховния съд, тъй като до обявяването му за изгубило сила новата давност е започвала да тече от прекратяването на изпълнителното дело, каквато хипотеза в случая не е налице.

Новата давност започва да тече от последното ѝ прекъсване с надлежно извършено изпълнително действие или признание на вземането от длъжника.

С оглед на горното считано и както бе посочено по-горе новата петгодишна давност е започнала да тече от 06.11.2015 г. и е прекъсвана, както следва:

1.на **22.10.2015 г.** с налагането на възбрана,

2.на **29.10.2015** г. с извършването на опис на ипотекирания в полза на банката недвижим имот,

3.на **15.12.2015** г. с признаване на вземането от длъжника, което признание е обективизирано в подписаното от него с Банката споразумение от същата дата,

4.на **01.04.2016** г., **20.04.2017** г., **22.08.2019** г., **30.08.2019** г., с молби на вискателя, с които е искано опис и изнасяне на публична прода на възбранения имот. Както бе посочено по-горе настъпилата на 20.04.2019 г. перемция е без правно значение за течението на погасителната давност,

5.на **29.04.2021** г.с молба на вискателя за образуване на второ изпълнително дело с посочени в нея изпълнителни способности,

6.на **30.07.2021** г. с вписване на възбрана,

7. на **25.08.2021** г. с извършването на опис.

Т.е. видно от описаните по-горе в хронологичен ред действия (всичките от вида, прекъсващи давността, съобразно примерно посочените в обявеното на 26.06.2015 г. Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по т. д. № 2/2013 г., ОСГТК, ВКС), вискателят е поддържал висящността на изпълнителния процес, като е искал извършване на съответните изпълнителни способности.

Следователно, както към датата на предявяване на исковата претенция 28.06.2021 г., така и към настоящия момент сумите по изпълнителния лист не са се погасили по давност, поради което и предявените искове се явяват неоснователни и следва да бъдат отхвърлени изцяло.

Като е стигал до същия извод, първоинстанционният съд е постановил правилно и законосъобразно решение, което следва да бъде потвърдено.

Недопустими са въведените с въззивната жалба възражения за недействителност на „опита за новация“ на вземането на ищеца, обективизирана в споразумение от 15.12.2015 г., за неравноправни клаузи в договора за банков кредит. От една страна такива възражения не са въведени от ищеца с исковата му молба, от друга страна същите са преклудирани, тъй като са били известни и са могли да бъдат въведени от длъжника най-късно до 05.11.2015 г., когато е изтекъл двуседмичния срок за възражение по чл.414 от ГПК.

Всички възражения на длъжника срещу дължимостта на вземането, които са били могли да бъдат заявени, включително и че вземането на

банката към 05.11.2015 г. е било погасено по давност, са преклудирани с изтичане на двуседмичния срок по чл.414, ал.2 ГПК, съобразно действащата към този момент редакция на нормата. Изцяло в този смисъл Решение № 22 от 10.03.2022 г. на ВКС по гр. д. № 1112/2021 г., III г. о., ГК , с което съставът на ВКС е приел, че когато исковете по чл. 439 ГПК се основават на факти и обстоятелства относими към ликвидността и изискуемостта на вземането, които са били известни на ищеца, който е могъл да ги посочи в срока за възражение по чл. 414 ГПК, те са недопустими. Преклудират се и възраженията срещу основателността на претенцията и отрицателен установителен иск, че длъжникът в заповедното производство не дължи на заявителя сумата, за която е издадена заповедта, е недопустим.

По отговорността за разноските:

При този изход на делото на въззивника не се дължат разноски. Въззиваемите страни не са заявили до приключване на устните състезания искания за разноски, поради което такива не им се присъждат.

Водим от горното, Апелативен съд - София, 8-ми граждански състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Решение № 747 от 15.02.2023 г., постановено по гр.д. № 8189/2021 г. по описа на Софийски градски съд, I-2 състав.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховен касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните при условията на чл.280, ал.1 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____